

Berisping

1. Ontstaan en loop van het geding

Appellant heeft bij brief van 18 september 2006 beroep bij de Commissie ingesteld tegen een besluit van verweerster van 14 september 2006. Van verweerster is een verweerschrift ontvangen, waarin wordt volstaan met een verwijzing naar de motivering van het besluit. Beide partijen hebben producties in het geding gebracht. De zaak is behandeld ter zitting van de Commissie van 24 november 2006. Appellant was aanwezig, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerster is niet verschenen.

2. De feiten

Appellant is op 1 januari 2002 in dienst getreden bij verweerster als technisch onderwijs assistent (TOA) aan het .....college te ..... In het voorjaar van 2006 is appellant arbeidsongeschikt geworden wegens psychische overspanning. In verband met dit ziekteverlof heeft er op 3 juli 2006 een reïntegratiegesprek van appellant met de rector en de case-manager plaatsgevonden, waarbij een reïntegratieplan is besproken. In dit plan is opgenomen dat appellant op 4, 5, 7, 10, 11, en 12 juli 2006 van 9.00 tot 11.30 uur op school werkzaamheden zou verrichten. Op 12 juli 2006 zou voorts een evaluatiegesprek plaatsvinden met de rector.

Op 3 juli 2006 heeft appellant per mail aan de case-manager bericht dat hij met het voorgelegde reïntegratieplan niet kon instemmen. Appellant is op 4, 5 en 7 juli 2006 wel op school aanwezig geweest, daarna niet meer. Ook heeft appellant geweigerd op 12 juli 2006 het evaluatiegesprek te voeren.

Bij brief van 13 juli 2003 heeft verweerster appellant het voornemen medegedeeld hem schriftelijk te berispen zoals bedoeld in artikel 4.b.7, lid 3a van de CAO/VO, omdat appellant geweigerd had op school te verschijnen op 10, 11 en 12 juli 2006. Op 28 augustus 2006 heeft er een gesprek tussen appellant en verweerster plaatsgevonden. Op 7 september 2006 heeft appellant schriftelijk verweer gevoerd. Bij besluit van 14 september 2006 heeft verweerster appellant de straf van schriftelijke berisping opgelegd.

3. De motivering

De Commissie merkt vooreerst op dat verweerster ten onrechte het bepaalde in artikel 4.b.7. lid 3a van de CAO/VO aan het besluit tot berisping ten grondslag heeft gelegd. Hoofdstuk 4.b. van die CAO is immers slechts van toepassing op het openbaar onderwijs. Het besluit had derhalve dienen te berusten op artikel 4.a.7., eerste lid onder a. van de CAO/VO. Aangezien het hierbij niet om wezenlijk andere bepalingen gaat en appellant door deze fout van verweerster niet in zijn belang is geschaad, ziet de Commissie hierin geen reden om reeds op deze grond het beroep gegrond te verklaren.

De commissie ziet zich vervolgens gesteld voor de vraag of het gedrag dat in de brief van 13 juli 2006 aan appellant wordt verweten plichtsverzuim in de zin van artikel 4.a.7. tweede lid van de CAO/VO oplevert en zo ja of de opgelegde straf van berisping daaraan evenredig is.

Door appellant is aangevoerd dat hij, evenals zijn collega TOA's, vanaf 10 juli 2006 vakantie had. Appellant meent dat het in het kader van de reïntegratie voor hem niet zinvol was om in plaats van vakantie te genieten op school aanwezig te zijn, waar voor hem in die periode toch niets te doen viel. Om deze reden heeft appellant ook niet kunnen instemmen met het door de schoolleiding opgestelde reïntegratieplan.

De Commissie heeft vastgesteld dat van een duidelijke vakantieregeling voor het onderwijsondersteunend personeel, althans voor de TOA's, niet is gebleken. Appellant kan dan ook worden gevolgd in zijn, van de zijde van verweerster onweersproken gebleven, standpunt dat hij onder normale omstandigheden evenals de andere TOA's tijdens de sluiting van de school in de vakantieperiode, met ingang van 10 juli 2006, vakantie kon genieten.

De Commissie is van oordeel dat er op zijn minst genomen een vraagteken kan worden gezet bij het nut en de noodzaak om een werknemer, die wegens overspanning enige tijd ziekteverlof geniet, tijdens zijn normale vakantieperiode naar school te laten komen teneinde hem daar

werkzaam te laten zijn, temeer nu door appelland onweersproken is gesteld dat er daar in die periode voor hem geen zinvolle werkzaamheden te doen waren. Van een aanwijzing door verweerster welke concrete werkzaamheden appelland in het kader van zijn reïntegratie na 10 juli 2006 op school zou dienen te verrichten is geen sprake. Voorts acht de Commissie van belang dat appelland in een emailbericht van 3 juli 2006 aan zijn case-manager hierop gewezen heeft en daaraan toe heeft gevoegd dat hij een constructief gesprek hierover niet uit de weg wilde gaan, doch dat de case-manager hierop slechts heeft volstaan met het antwoord dat appelland het opgestelde plan van aanpak diende te ondertekenen. Op een op dezelfde dag nog hierop per email gevolgd aanbod van appelland om opnieuw over het plan van aanpak te overleggen is geen reactie gevolgd. Hoewel, naar appelland ter zitting meedeelde, de rector en hij op vrijdag 7 juli 2006 op school nog even contact hebben gehad, en daarbij door hem gewezen is op het feit dat er op school in feite niets zinvols kon worden gedaan, is er van de zijde van de rector verder geen reactie gekomen.

Tenslotte heeft de Commissie in aanmerking genomen dat verweerster zich er weliswaar op beroept dat het reïntegratieplan geheel overeenkomstig het advies van de bedrijfsarts was opgesteld, doch aan de Commissie zijn hiervan geen stukken overgelegd, terwijl evenmin duidelijk is geworden dat de bedrijfsarts bij het opstellen van zijn adviezen bekend is geweest met hetgeen appelland naar aanleiding van het plan van aanpak ter zake van de komende vakantieperiode en de tijdens die periode bestaande onmogelijkheid om zinvolle werkzaamheden op school te verrichten naar voren heeft gebracht. Daar komt bij dat in het besluit van 13 september wordt opgemerkt dat het advies van de bedrijfsarts inhield dat appelland nog voor de vakantie enkele uren zou kunnen werken, hetgeen appelland dus ook gedaan heeft. Al met al is de Commissie van oordeel dat onder de gegeven omstandigheden als door appelland gesteld en door verweerster niet of onvoldoende weersproken, de afwezigheid van appelland op school op 10, 11 en 12 juli 2006 niet kan worden beschouwd als plichtsverzuim in de zin van artikel 4.a.7., tweede lid van de CAO/VO.

Appelland heeft zich voorts ook onttrokken aan het evaluatiegesprek met de rector, dat was voorzien op 12 juli 2006. Naar het oordeel van de Commissie heeft appelland door dit te doen zich wel schuldig gemaakt aan plichtsverzuim in de zin van artikel 4.a.7. tweede lid van de CAO/VO, doch de Commissie acht dit plichtsverzuim gelet op alle omstandigheden van het geval niet zodanig ernstig dat het opleggen van een disciplinaire maatregel daarvoor gerechtvaardigd is.

Tenslotte merkt de Commissie nog op dat de toonzetting van de van de zijde van appelland aan verweerster gerichte schriftelijke stukken onnodig scherp en kwetsend is geweest en daardoor ook escalerend zal hebben gewerkt. In dit opzicht kan appelland zeker een verwijt worden gemaakt. Hoewel verweerster hierover in de brief van 14 september 2006 wel een opmerking maakt, blijkt toch niet dat verweerster dit in het besluit van 14 september 2006 als afzonderlijk element van plichtsverzuim aan de opgelegde disciplinaire maatregel ten grondslag heeft gelegd. Voor de beoordeling van het onderhavige beroep heeft dit, overigens terecht gemaakte, verwijt daarom geen betekenis.

Het vorenstaande brengt mee dat de Commissie het beroep gegrond zal verklaren en dat verweerster het besluit van 14 september 2006 zal dienen in te trekken.

4. Beslissing

De Commissie van Beroep voor het Katholiek Voortgezet Onderwijs,

Recht doende,

Verklaart het beroep gegrond.

Aldus gegeven te Eindhoven op 24 november 2006 door mr. H.P.H. van Griensven, voorzitter, mr. A.F.M. Schrickx, mr. A.A.M. Mollee, W. Stoop en F. van Moorsel, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen, secretaris.